

„Mien?” vroeg ze lachend en verwonderd.

„Ja zeker.... ik liep op 't bolwerk en u kwam juist....”

„Gô-ô-ô-ô....!” deed ze lang. „In 'n gries pak?”

„Juust!”

„Bè, was u dat? Afijn oor, ik zag ik wel 'n deftigen eer, die z'n oed afnam, moar ik dienk, schiet moar op, dat zal toch niet voor joe wezen.... En dat was dan tòch zoo.... Dat valt dan nog mee!....” besloot ze kirlachend.

„Dus u vindt het wel.... dat.... u vindt het niet onaangenaam als ik u groet?.... vroeg hij heesch en stotterend.

Ze keek even verwonderd, de oogen kleintjes geknepen, lachte dan weer.

„Bè.... wat zou 't.... nee oor, meneer.... kan u net begriepe!”

Ze reikte thans zelf met de hand naar de kruk en hij opende nu de deur, wist ineens niets meer te zeggen; vaag flitste het nog door zijn brein, dat hij toch nog even terug moest komen op die opmerking van haar over die beelden, maar het verliep nu alles verder zoo snel: die drie, vier passen achter elkaar in de vestibule, het even staan voor de zware buitendeur, waarvan hij werktuigelijk al dadelijk de knip wegtrok....

Dan stond ze ook ineens al weer buiten op de stoep, waar ze bijna plechtig neeg, met toch een jolig kort hoofdknikje, terwijl haar stem nogeens lachend in de hoogte schoot:

„Dag meneer!”

Toen stapte ze heen.

Hij sloot de deur, wendde zich om, de plooiën van den beleefdheidslach nog verstart op zijn gezicht.

Uit het spreekkamertje trad eensklaps juffrouw Lurkus; hij schrok er van, beheerschte zich snel.

Ze liet hem voorgaan, om de saamgeknepen lippen een glimlachje van onderdanigheid.

Een paar schreden volgde ze hem zwijgend, schoot gediensig toe, om de tochtdeur voor hem open te houden.

Dan zei ze fleemend: „'t Is toch maar killig in 't spreekkamertje, als U d'r soms vuur wilt hebben....”

Doch Simon scheen het niet te hooren; hij verhaastte zijn schreden wat en liep naar boven.

(Slot volgt).

